

жаше чи Филоксенъ ще ги похвали сега отъ страхъ. Филоксенъ, като чю малко, тръгна да си отхожда „гдѣ отивашъ?“ рече му Діонисій: „въ темница та, “отвѣща Филоксенъ, вмѣсто да ся присмее на стихотворенія та му.

47-о. — Соименованіе (Омониміа) є играчка съ речи тѣ, което спомага на Иронія та, на Астеизма, и на други обстоятелства. То става, кога то речъ та ся сказва съ собствено то си значеніе, а ниі љ земамы, като метафора, или є метафора, а ниі љ земамы съ собствено то и значеніе, н. п. думамы. „Харизанъ умре,“ когато искамы да изевимъ чи немамы време да харизвамы, или — „Михяль доде“ вм: „безумный,“ и прочее. . .

48-о. Видехмы до тукъ, въ фигури тѣ речны, и въ троцы тѣ, какъ, ако ся промѣни речъ та, изгубва ся фигура та, и украшеніе то и': Сега ще почнемъ да говоримъ за фигури тѣ на мысль та, въ които, и ако ся измѣнятъ речи тѣ, мысль та остава неповредена.

ФИГУРЫ НА МЫСЛЬ ТА.

49-о. — Вопросеніе (Interrogatio) є, когато нытамы слншательа, или противника едно подиръ друго, за онова, за което говоримъ, не чи искамы да ся научимъ онова, което незнаемъ, но гледамы да му запушимъ уста та, н. п. „що ми ся наддига простота и пепель? що ми ся извысочява сѣпка та?“ и проч.

50-о. Обращеніе (Apostrophe) є, кога то обърнимъ слово то отъ слншатели тѣ къмъ єдного, кой то,